

EG LUTÉ

JANUARY

1997

SAUSIS

Vol. 48 / Nr. 1

E G L U T Ė

SAUSIS / JANUARY / 1997 Vol. 48 / Nr. 1

TURINYS

- 1 SVEIKA ŽIEMUŽE, *V. Gričiūtė*
- 2 MYLIMAS GYVULĖLIS, *Julija Švabaitė - Gylienė*
- 8 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 10 JEI NEBŪTŲ KALBOS – TAI NEBŪTŲ LIETUVOS
- 11 VISKAS TURI SAVO VIETĄ, *Rima Pakalnytė*
- 12 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 14 PASAKA APIE ŽIEMA, *Birutė Tiknevičiūtė*
- 17 SNIEGO SENIS, *Nida Masiulytė*
- 17 TAKAI TAKELIAI, *Martynas Vainilaitis*
- 18 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 20 TIKIU, *Irena Šerelienė*
- 23 SPORTAS, *Edvardas Šulaitis*
- 26 AR ŽINAI?
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

Viršelis dail. Virginijos Kalinauskaitės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Alicija Brazaitienė, Vida Brazaitytė, Regina Kučienė, Aldona Rauchienė, Vida Rimienė, Edvardas Šulaitis, Irena Šerelienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

SVEIKA ŽIEMUŽE

V. Griciūtė

Sveika, balta žiemužė,
Su snaigių skarele,
Su ledo kailinėliais
Ir eglute žalia.

Jau gruodžio šaltis kanda
Veidelį, pirštukus,
Paukšteliai išsigandę
Plasnoja pas vaikus.

– Mielai maži vaikučiai,
Mums šalta, nejauku.
Šiaurinis vėjas pučia,
Mus veja nuo šakų.

Paberkit trupinėlių,
Dainuosime visi:
– Sveika būk, žiemužėle,
Šalta, bet nebaisi!

MYLIMAS GYVULĖLIS

Julija Švabaitė – Gylienė

— Mamyte, mudvi su Gina norim gauti kiaulę!

— Kiaulę? Na, kas čia dabar? Kokią kiaulę?

— Mes matėm filmą „Babe“. Tu tada nežiūrėjai, sakei, kad neturi laiko, o mes matėm su tėčiu, ar ne, tėti?

— Na taip, – pakėlė galvą nuo laikraščio tėtis. — Dabar labai mėgiamas filmas, beveik laimėjęs Oskarą. Vadinasi „Babe“. Atsitikimai su maža kiaulyte.

— Gerai, gerai, žiūrėjote, tai žiūrėjote, bet prie ko čia dabar – norim kiaulės? – nusijuokė mama.

— Ne kiaulės, mamyte, bet kiaulytės! Daiva suklydo, – visą laiką tylėjusi atsiliepė Gina. — Mes norim turėti namie kiaulytę!

— Mama, tu ir mudvi kartais pavadini paršiukais ar kiaulytėm, kai netvarkingai išmėtam savo rūbus, arba valgį išdrabstom ne tik ant stalo, bet ir ant žemės... O tu vieną kartą apie mūsų kaimyną pasakei, kad jis tikras paršiukas, nes jo kieme pilna visokių šiukšlių...

— Ar jūs negalite kalbėti mandagiau? – pakėlė vėl akis nuo skaitymo tėtis.

Mama tylėjo.

— Mes norim kiaulytės, mes norim kiaulyyyytės! – kartojo abi mergaitės.

— Judvi dabar jau gana tvarkingos, – bandė taisyti padėtį mama. — Paklojate savo lovas, sutvarkote savo kambarius, o ir man padedate nurinkti nuo stalo indus...

— Bet kiaulytės irgi gali būti tvarkingos, mama! Juk mes matėme

televizijoje, kaip viena ponija turėjo mažą kiaulytę „pet“. Ji ją vedžiojo užrišus ant kaklo spalvotą kaspinėlių. Ta jos kiaulytė tokia „cute“.

— Ne „cute“, o simpatiška! Gi „pet“ – tai mylimas gyvulėlis. Kalbėkite lietuviškai! – įsikišo tėtis.

— Mylimas gyvulėlis ...Tėti, mes norim, mes labai norim mylimo gyvulėlio Kalėdoms. Nieko, nieko daugiau! – nenurimo mergaitės.

— Tai iš kur, vaikai, mes dabar gausime tą kiaulytę ar paršiuką? – juokavo tėtis.

— Iš kaimo. Kaip filme „Babe“. O juk dėdė Andrius gyvena kaime. Turi ir arklių, gal ir kiaulyčių. Ar gali jo paklausti?

— Žinoma, galiu, – o mama jau mirksėjo tėčiui akimis, kratydama galva. — Andrius tai, manau, neturi, – tęsė jis toliau, — bet gal jo kaimynai? Ten dauguma ūkininkai.

Mergaitės pašoko iš džiaugsmo.

— Mes gausim, mes gausim kiaulytę! – šaukė viena per kitą.

— Na, jau tikrai jums apsisuko galvos. Nejaugi dabar į namus parsivežtume kiaulytę? – ne juokais susirūpino mama.

— O kaip žmonės augina šunis, ir ne vieną, o kelis, taip pat kates? Turi namuose ir gyvačių, ir vėžlių? Net liūtuką kažkur už Čikagos augino viena šeima. O Mike Tyson – bokso čempionas – turi namuose tigrą!

Dabar jau abu tėvai suprato, kad čia rimtas reikalas. Žino, jeigu mergaitės ko nors užsigeidžia, tai prašys ir prašys nesustodamos.

— O kodėl ne? – pagaliau ištarė tėtis. — Tikrai, ir pats mačiau televizijoje, kaip toji ponija savo gražiam salone žaidė su savo kiaulyte. Jos ta kiaulytė atrodė labai švari, protinga. Be to, skaičiau, kad kiaulės net protingesnės už šunis ir kates bei kitus gyvuliukus.

— Na ir nušnekėjai, – nenusileido mama. — Tu tik pagalvok, kas liktų iš mūsų naujų baldų, kilimų, kuriuos neseniai įklojome... Oi, oi...

Juodu rimtai susiginčijo.

— Tai koks skirtumas tarp kiaulytės ir paršiuko? – staiga paklausė Daiva.

— Labai paprastai, – nusijuokė tėtis. — Kiaulytė tai mergaitė, o paršiukas – berniukas.

— Ahaaa, – susimąstė mergaitės.

— Tai kur tą kiaulytę dėsime? – bandė juokauti ir mama.

— Garaže. Iš pradžių. O paskui, kai jau bus prijaukinta, skalbykloje. Dar vėliau – mudviejų su Gina kambaryje, – nusprendė Daiva, kuri, nors jaunesnė, bet visada viską nutardavo pirmutinė. — Man pasakojo mano draugė mokykloje, kad yra tokios nykštukės – kiaulytės (dwarf pigs), tai gal ir mes tokią galime gauti? Tada jai pastatytume ir mažą lovytę. Bet mes paršiuko nenorim...

Gina buvo visada tylesnė. Ji dabar tik šypsojosi ir šypsojosi.

Kelias savaites ginčai ir mergaičių prašymai nesiliovė. Tuo laiku ir mama spėjo pamatyti „Babe“ vaizdajuostę, kuri jai labai patiko. Galų gale ir ji pagalvojo, – o kodėl ne? Jei kiti turi šunis, kates, gyvates, – kodėl ne kiaulytę? Jei prisijaukins, bus ir mergaitėms tam tikros pareigos ją prižiūrėti. Iš tikrųjų ir ji pati mėgo naujoves. Namus išpuošė savaip, apsirengdavo kitaip nei jos draugės, pati pirmoji pradėjo nešioti mini sijonėlį, batus plačiais aukštais kulnėmis...

Gal būtų ir įdomu turėti namuose tokį nepaprastą gyvulėlį. Bet ką pasakytų žmonės? Žmonės? Tegu sakytų, tai kas?

Nutarė palaukti pavasario.

Nuvažiavo tėtis tada į kaimą, į gyvulių ūkį.

Ir parsivežė kiaulytę. O ta jau šniukštinėjo, uostinėjo, bėgiodama po visus kambarius... Mergaitės, taip ilgai laukę, buvo tokios geros, tvarkingos, taip gerai mokėsi, kad niekas jau nebebarė...

Užrišo jos kiaulytei ant kaklo kaspinėlių, vedžiojo, kalbėdamos apie mandagų elgesį, apie tai, kas gražu ir negražu... Iš pradžių visko buvo... Oi visko...

Ilgai negalėjo išrinkti vardo. Vis šaukė: „kiaulyte, kiaulytel“

— Kriu - Kriu! – nusijuokė kartą mama.

— Visai tinkamas vardas, – pritarė ir tėtis, ir mergaitės. — Taip ir Lietuvoj vadindavo... – nusišypsojo jis. — Kai žmogus būdavo netvarkingas, sakydavo, kad jis tikras „kriu - kriu“...

Pradėjo jie maitinti Kriu - Kriu taip kaip Lietuvoje, – sutrynę virtas bulves, sumaišę jas su avižiniais miltais, taipgi salotom, batvinių, pienių lapais. Girdė pienu. Daivutė dažnai įpildavo į lėkštę tirštos žirnių sriubos, kurią ji pati labai mėgo. Davė ir smulkiai supiaustytų obuolių, bananų. — Mamyte, – kalbėjo ji, — turbūt Lietuvoje tikrai niekas kiaulytėms neduodavo bananų?

Kriu - Kriu augo. Augo taip greitai, kad po kurio laiko visa šeima suprato, jog čia ne nykštukė – kiaulytė, o tikra kiaulė, nes svoris jau siekė gerokai virš šimto svarų...

Buvo taip, kad išvedusios Kriu - Kriu pasivaikščioti, mergaitės turėjo užrišti jai ant kaklo ne kaspinėlių, o stiprią virvutę. Devynerių metų Gina dar šiaip taip virvutę išlaikydavo, o šešerių metų Daiva net kelis kartus paleido... Kriu - Kriu pabėgdavo į kaimynų sodą. Žinoma, jie buvo mamos ir tėčio draugai, tai padėdavo kiaulytę gaudyti, nė kiek nepykdami ir nesistebėdami, – juk čia visai taip kaip filme „Babe“!

Mergaičių tėvai gyveno dideliame sklype su daugeliu medžių. Kriu

- Kriu smagiai sau knisinėdavo minkštą, kurmių išraustą žemę, kramtydavo giles, nes kieme augo ir ažuolų.

Kriu - Kriu buvo gana rami, net inteligentiška, nes turbūt suprato, ką jai vaikai kalba. Iškelus galvą sukriuksėdavo, kai norėdavo atkreipti į save dėmesį.

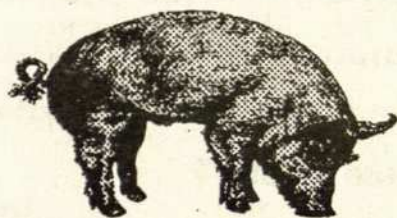
— Mes turime lietuvišką kiaulytę! – gyrėsi savo draugėms mergaitės. — Mes ją gavom iš Lietuvos, – juokėsi Daivutė. Jai atrodė, kad kiti vaikai truputį pavydėjo. Žinoma, turbūt prašė ir jie savo tėvelių, kad nupirktų kiaulytę kaip mylimą gyvulėlį, bet kol kas nė vienas nesusigundė...

Paaiškėjo, kad pardavėjai juos apgavo... Tai nebuvo nykštukė - kiaulytė, o paprasta ūkiška kiaulė...

Tėvai susirūpino. Jau visi buvo pripratę prie Kriu - Kriu. Ypač mama gailėjosi, kad galbūt vieną dieną teks su Kriu - Kriu atsisveikinti.

O Kriu - kriu buvo laiminga, linksma, žiūrėdavo į akis, lyg ko prašydama, lyg ką kalbėdama. Mėgo ji pasmagurianti ir pyragaičiais, ir saldainiais. Nesudraskė nei užuolaidų, nei sugadino kilimų. O jei kada kokia mažytė nelaimė atsitikdavo, tai juk ir su kitais naminiais gyvulėliais atsitinka. O ką jau kalbėti, jei turėtų liūtuką? Kai tėtis sėdėdavo vakarais prie savo laikraščių, Kriu - Kriu, vizgindama savo trumpą uodegytę, sėdėdavo šalia ir su snukučiu vartydavo vaikiškų knygučių puslapius. Kartą mergaitės įbruko į jos koją pieštuką, padėjo popieriaus, – na, ir ką jūs pasakysite. Kriu - Kriu pradėjo piešti!

Ne, su ja negalima skirtis. Bet ką reikės daryti, kad jau dabar vos pralenda pro duris? O miegoti jai tenka

jau skalbykloje, didelėje dėžėje, kurią mergaitės paruošė kaip tikrą lovą.

Vieną dieną, kai mergaitės įsirežusios tempė didžiulę Kriu - Kriu pasivaikščioti, pro šalį važiuo miestelio televizijos automobilis. Iš jo išlipo barzdotas ponas ir jauna moteris.

— Kokia graži jūsų pig! – prašnekinio barzdočius.

— Tai mūsų Kriu - Kriu! Mes ją labai mylim. Ji – mūsų šeimos „Babe“. Kriu - Kriu labai protinga.

— Ir moka piešti, – dar pridėjo Daiva.

— Gal ją parduotumėt?

— Oi, ne ne!

— Matote, mes atvykome iš Hollywood. Ieškome čia naujų talentų. Norime sukti filmą apie gyvulius, panašiai kaip apie visų mylimą „Babe“. Ši kartą mums reiktų užaugusios, jau prijaukintos, išdresiruotos kiaulės. O čia tokią va ir matom... Na, kaip?

Mergaitės pasižiūrėjo viena į kitą. Hollywood?

Vyriškis su moterimi pažadėjo už poros dienų apsilankyti jų namuose.

Ilgai visa šeima svarstė, ką daryti. Mergaitės niekaip nenorėjo skirtis su Kriu - Kriu. Bet ar nebūtų įdomu, jei ją matytų filme? O abu tėvai galvojo, kad tai būtų proga Kriu - Kriu atiduoti į geras rankas. Be to, juk atlygintų...

Mamytės dėdė Lietuvoje jau kurį laiką rinko aukas senelių ir našlaičių namams. Būtų tikrai prasminga, jei tuos iš filmų bendrovės gautus pinigus paskirtų tam tikslui.

Mergaitėms nereikėjo daug aiškinti. Jos suprato, ir sutiko atsisveikinti su mylima Kriu - Kriu. Jos žinojo, kad visada ir visur reikia daryti gerus darbus...

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Padavimas

EŽERAS RIEŠUTO KEVALE

Aldona Kandroškaitė

Tai buvo seniai, kai mūsų žemėje dėjos nepaprasti dalykai. Pabudo kartą vienas ūkininkas anksti rytą, žvilgtelėjo pro langą ir ėmė šaukti:

— Žiūrėkit, žiūrėkit! Pieva užlieta. Tikros marios! O vakar čia šienavom.

— Kur? Kur? – šoko iš miego vaikai ir puolė visi laukan.

Neregėtas vaizdas! Nuo tekančios saulės žėri vandens platybėje auksinis takas, o kitoje pakrantėje liepsnoja ugnis, nepažįstamas žilabarzdis senukas žuvį kepa. Vakare to nepaprastojo ežero kaip nebūta!

Kitą dieną pasklido žinia, kad panašus ežeras atsirado už keliolikos kilometrų. Ir kitose vietose ežerai staiga išdygo kaip grybai po lietaus. Vieni pasilikdavo visam laikui, o kiti, staiga pasirodę, vėl išnykdavo.

Ir platus kraštas sumirgėjo ežerų mėlynėmis.

• • •

Žmonės greit pastebėjo, kad kiekvieną kartą prie naujo ežero sukiojasi žilabarzdis senukas. Susitikt ir pakalbėt su tuo žilabarzdžiu niekam nepavyko. Bet vieną kartą pakliuvo ir jis.

Naktigoniui besišildant prie ugniakuro, pabėgo žirgas. Besidairydamas žirgo, pamatė tą žilabarzdį senuką.

Senukas ištraukė iš krepšio pusmaišį riešutų, išrinko vieną tokį apvalų, prikišęs prie nosies kažką suniurnėjo, gnybtelėjo žnyplėmis ir sviedė atgalia ranka. Vanduo tuoj apsėmė plačiausią lanką.

Kai ežero bangos aprimo, žilabarzdis išsiėmė iš ančio samtį. Prisigaudė juo žuvies, susikūrė laužą, išsikepė ir valgo sau... Naktigonis nebeištvėrė – šoko ir čiupo žilabarzdžio maišą su riešutais. Žilabarzdis šoko vytis naktigonį. Abu vyrai susikibo. Jie grūmėsi tol, kol abu suvirto į ežerą.

Jau daug po to praėjo metų. Bet vasarą, audrai siaučiant, o žiemą speigui pokšint, ir dabar galima girdėti balsus. Du vyrai ten rėkauja:

— Atiduok, tu nenaudėli, maišą riešutų. Jie tau nepriklauso!

O kitas rėkia atgal:

— Pasakyk paslaptį, kaip padaryti iš riešutų kevalo ežerą, tada riešutus perpus pasidalysim!

Nuo to rėkimo vandenyje ir ežeras Rėkyvos vardą gavo.

* * * * *

Patarlė: balos besisaugodamas, ežere prigėrė.

JEI NEBŪTŲ KALBOS — TAI NEBŪTŲ LIETUVOS

Žodžiai yra sudaryti iš kelių dalių: galūnės, šaknies, priešdėlio, priesagos. Šaknis yra pagrindinė žodžio dalis, kuri nesikeičia: žemė, žemėlapis, žemuma. Galūnė yra kaitomoji žodžio dalis: augti, augalas, augalija.

Pateikiame žodžių sąrašą pagal žiemos metų laiką. Pažiūrėkite, kiek yra žodžių kiekvienai šakniai. Kiekvienam žodžiui suraskite atitinkamą reikšmę ir nuveskite liniją.

1. ledas	a. nedidelis šaltis pavasarį ar rudenį
2. ledynas	b. šaltas oras; žema temperatūra
3. ledai	c. didelis storo ledo plotas
4. ledainė	d. vieta, kur iš žemės teka vanduo
5. ledlaužis	e. kikilių šeimos paukštis
6. sniegas	f. sušaldytas saldus pieno, grietinės gaminys
7. snieguolė	g. įrenginys maistui šaltai laikyti
8. snieguoti	h. ledams laužyti laivas
9. niegulė	i. ledais šaldomas maisto sandėlis
10. sniegena	j. aplipinti sniegu
11. šaltis	k. švelnūs balti ledo kristalėliai, krintantys iš debesų
12. šaltinis	l. snaigė
13. šaldytuvas	m. pailga skarelė kaklui apsirišti
14. šalna	n. nuo šalčio sukietėjęs vanduo
15. šalikas	o. ankstyviausioji darželių gėlė

Viskas turi savo vietą

Pyksta barasi Danutė:

— Mama, kur mana suknutė?

Kur batelis? Kojinaitė? –

Plūstas, barasi mergaitė.

Elgesiu nesužavėta

Atskubėjo teta Beta:

— Tu nesurandi suknelės?

Ar ieškojai už spintelės?

Kur kojinaite nežinai?

Ar po lova nematai?

Ir pasakė teta Beta:

Viskas turi savo vietą!

Lentynėlė – kojinytės,

O ant pakabos – suknytės.

Nereikės tada ieškoti,

Tik kur padedi žinoti.

Juk teisi tetulė Beta –

Viskas turi savo vietą!

Rima Pakalnytė, 13 m.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Apie kaukus pasakojama senovės lietuvių sakmėse

KAUKAI

Iš Brolių Grimų pasakos

Gyveno kartą teisingas kurpius, bet kažin ko ir ne dėl savo kaltės taip pavargo, jog nieko galop daugiau nebeturėjo, tik kąsnelį odos, iš kurios galėjo sukirpti vieną porą kurpių. Sukirpo jis vakare kurpes, o rytą manė pradėti siūti. Turėjo jis gryną sąžinę, atsigulė ir ramiai užmigo. Rytą atsikėlė, žiūri – korpės ant stalo pasiūtos bestovinėčios! Jis labai nustebė, nesuprasdamas, kaip čia galėjo atsitikti. Paėmė jis kurpes į rankas, apvertė, apžiūrėjo, mato, kad jos pasiūtos taip gerai, kaip gali pasiūti tik puikiausias meistras. Netrukus atėjo pirkėjas, korpės jam labai patiko, jis užmokėjo už jas daugiau, kaip buvo vertos, o kurpius už tuos pinigus nusipirko odos dviem porom.

Vakare jis sukirpo, o rytą ketino išsimiegojęs imtis darbo; bet jam dirbti nereikėjo, atsikėlęs rado jau pasiūtas. Greit atsirado pirkėjų, tie jam užmokėjo tiek, kiek už tuos pinigus galėjo nupirkti odos keturioms poroms kurpių. Kitą rytą kurpius rado pasiūtas keturias poras, ir taip traukėsi ilgą laiką: ką jis vakare sukirpdavo, rytą būdavo vis pasiūta.

Netrukus jis galėjo sudurti galus su galais ir net visai žmoniškai gyventi. Vieną vakarą prieš Kalėdas kurpius sukirpo kelias poras ir tarė pačiai:

— Neikim gulti šią naktį ir žiūrėkim, kas mums taip padeda dirbti. Pati sutiko ir uždegė žvakę; paskui jie susislėpė kertėse už

pakabintų drabužių ir ėmė laukti, kas bus. Lygiai dvyliką atėjo du mažučiai, gražūs, nuogi žmogeliai, tai buvo kaukai. Jie susėdo už stalo, paėmė sukirptus odos kaskelius ir ėmė taip greit su savo mažais pirščiukais siūti, kaukšėti su plaktukais, jog nustebeš kurpius negalėjo nuo jų akių atitraukti. Jie tol dirbo, kol pabaigė siūti ir pastatė pasiūtas kurpes ant stalo, o paskui vienu metu išnyko.

Kitą rytą tarė pati vyrui:

— Tie kaukai padarė mus turtingus, reikia jiems kuo atsilyginti. Jie laksto be drabužėlių ir šąla. Žinai ką? Aš jiems pasiūsiu marškinėlius, liemenėles ir kelneles ir numegsiu kiekvienam po porą kojinių; o tu pasiūk po porą kurpelių.

Vyras tuojau sutiko, ir vakare, kada viskas buvo sutaisyta, vietoj kirptos odos jie ant stalo sudėjo visas savo dovanas, o patys vėl pasislėpė; jie norėjo žinoti, kaip žmogeliams patiks jų dovanos. Pusiaunaktį atbėgo jie šokinėdami į kambarį ir norėjo pradėti dirbti, bet, pamatę sukarpytos odos vietoj drabužėlius, iš pradžios nustebo, o paskui labai apsidžiaugė. Beregint jie apsitaissė, nusipūkštė ir sudainavo:

Kur matėt taip gražius daugiau?

Nenorim kurplais būt ilgiau!

Ir ėmė šokti, lakstyti, šokinėti per suolus ir krėslus. Galop bešokdami prisiartino prie durų ir išnyko už jų. Nuo to laiko daugiau jie nebegrižo, bet kurpius paskui gyveno gerai visą savo amžių.

Knyga KAUKUČIAI gaunama „Eglutės“ administracijoje. Kaina 10 dol. Toje pačioje serijoje dar yra: NYKŠTUKAI, MILŽINAI, FĖJOS, DRAKONAI.

PASAKA APIE ŽIEMĄ

Birutė Tiknevičiūtė

Jau kuris laikas nebuvo žiemos. Nebuvo sniego, šalčių. Užmiršo žmonės pūgą, blizgantį ledą ant ežerų. Vaikai nežinojo, koks malonumas leistis nuo kalnų rogutėmis, čiuožti pačiūžomis.

Liūdnai atrodė miškuose balti žvėrelių kailiukai, vis dar laukdami žiemos. Jie tikėjo kad pasnigs – ir bus balta.

Ilgus žiemos mėnesius žmonės braidė po purvą, slėpėsi nuo lietaus. Nepirko veltinių, kailinių, nes kam jie lyjant?

Mokytojai jau ruošėsi vaikams pasakoti tik apie tris Metų laikus: pavasarį, vasarą ir ilgą rudenį.

Ilgai nebuvo žiemos.

O Žiema kaip atsiskyrėlė gyveno toli nuo visų. Ji žinojo, ką tik palies, kur pažvelgs, viskas sustings, apledės. Vengė Žiemos visa, kas gyva: žvėrys, gėlės, paukščiai. Nenorėdama suteikti kitiems skausmo, viena savo trobelėje ji dienų dienas ausdavo snieguoles panašias į žvaigždes. Jos blizgėjo ir nesikartojė.

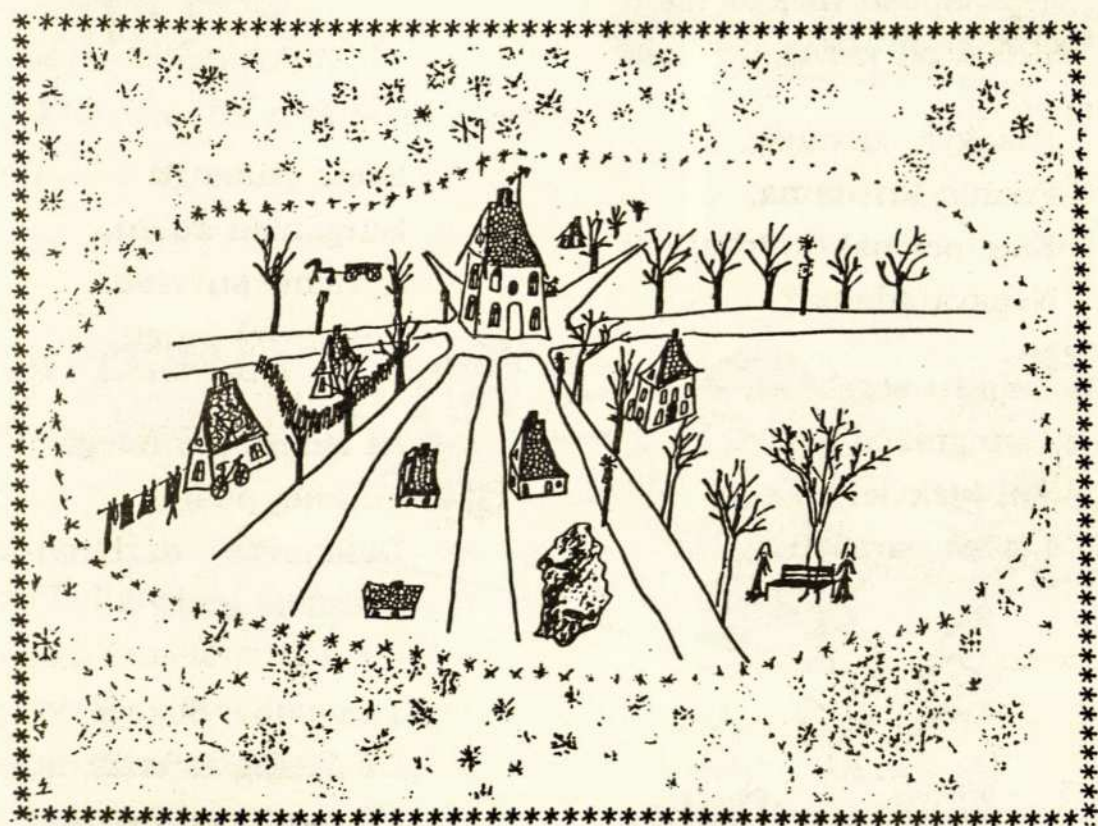
Šerkšnu paišytos gėlės ir paukščiai trobelės sienas puošė. Jie buvo šalti ir negyvi, bet Žiemai dažnai atrodydavo, kad gėlės kvepia, girdisi, kaip čiulba paukščiai.

Oi, daug snieguolių priausdavo Žiema. Pilna trobelė, kiemas. Taip šviesu aplinkui – neatskirsi, ar diena, ar naktis.

Gal ir toliau Žiema – atsiskyrėlė būtų taip gyvenusi, bet ji gavo laišką. Tvarkingą, ant balto popieriaus parašytą, iš toli. Rašė

senelis: „Anūkui papasakojau, kad po rudens ateina žiema. Šalta, snieguota, balta. Ruduo jau seniai praėjo, o žiemos kaip nėra taip nėra. Nebuvo žiemos pernai, nebuvo užpernai. Anūkas man ir sako: — Seneli, tu melagis...”

Žvaigždėtą naktį balta kaip nuotaka Žiema nusileido į miestą. Pilki namai, balos kiemuose, tiršta migla atrodė kaip kažkieno skola, kaip skriauda. Žiema pajautė savo kaltę. Švelniom rankom lietė namus, braukdama storus dulkių sluoksnius, valė langus, piešė ant stiklų. Apakinti šviesos, prabudo medžiai. Padengti šerkšnu, jie nepažino viens kito. Ilgiau Žiema užsibūdavo kiemuose, kur pustė pusnis, barstė snaiges, šaldė čiuožyklas, juokėsi iš padžiautų rūbų, kurie sušalę suposi kaip lėlės. Miesto

Birutės Tiknevičiūtės piešinys

pakrašty ilgai plūkėsi prie ežero, kol padengė ledu.

Paryčiu miestas atrodė kaip didelė snaigė: baltas ir skambantis.

— Seneli, kaip gražu. Kas tai?

— Žiema atėjo. Taip laukta.

— Kokia aš laiminga ir pavargusi, – tarė Žiema. Nusiziiovavo, atsigulė į pusnį ir užmigo.

Gėlės, liūdnos gėlės,
Pieštos šerkšnu sienoje,
Nesiūbuosit niekad vėjui,
Nežydėsit pievoj.

Pasakyk, žiemužė,
Pusnin krisdama,
Kaip per naktį dirbai
Nepavargdama?

Kaip tu segebėjai
Taip gražiai paišyti,
Ant kiekvieno lango
Laišką parašyti?

Ežerą padengti
Blizgančiu stiklu,
Ir kieme suversti
Pusnį virš langų.

Aš žinau, jau miegi
Tu anoj pusny,
Dailininke – darbininke,
Ar mane girdi?

Tau vaikai dėkoja
Už džiaugsmus žiemos,
Už raudonus žandus,
Piešinius languos.

SNIEGO SENIS

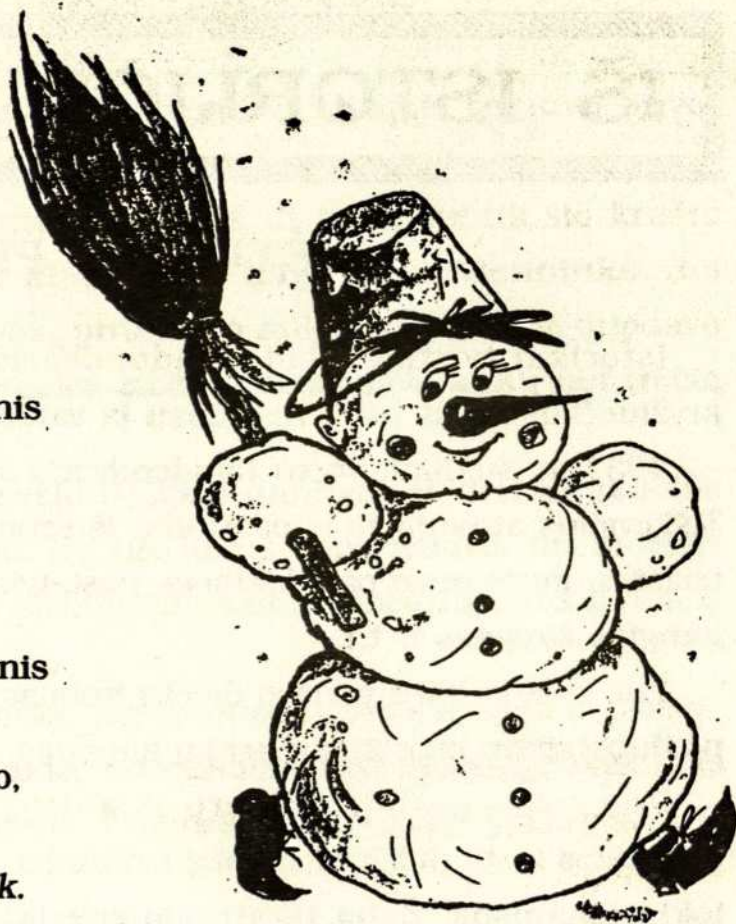
Buvo senas sniego senis,
Nieko nemokėjo.
Bandė šokti – neišėjo,
Bandė rašyti – nemokėjo.

Štai, nusprendė sniego senis
Į mokyklą eiti,
Kad išmoktų abėcėlę
Ir rašyti pasakėlę.

Dabar protingas sniego senis
Ir labai meilus.
Bet jis vargšas greit ištirpo,
Negyvenęs net metus.

Nida Masiulytė, 5 sk.

Maironio. lit. mokykla, Lemonte

TAKAI TAKELIAI

Martynas Vainilaitis

Barsto Šaltis purų sniegą.
Po sniegu žemelė miega.
Miega pievos, dirvos miega...
Tik takai takeliai bėga.
Bėga pamiške takai,
O takais – linksmi vaikai.

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

LIETUVOS PILYS

Istorikai tvirtina, kad Raudondvario pilis pastatyta kovų su kryžiuočiais metu 1405 m. Vėliau ją valdė Radvilos, Tiškevičiai.

1831 m. sukilimo metu Raudondvaris sudegė, ir grafas Benediktas Tiškevičius atnaujinęs iš pagrindų. Iš senosios pilies išliko tik didysis bokštas, kuris buvo paaukštintas, pastatytas priestatas su bokšteliais, įrengtas žirgynas ir t.t.

Prie žirgino durų būdavo didelis kubilas vandens, kur plaudavo bei nušluostydavo sugrįžusių arklių kanopas.

Prie rūmų paradinių durų iš abiejų pusių stovėjo senovinės patrankos ir du dideli metaliniai sviediniai. Įėjus į vidų pasitikdavo dvi lokių iškamšos. Šalia jų stovėjo riteriai su kardais rankose. Jie saugojo įėjimą. Laiptų į antrą aukštą sienose kabėjo įvairių paukščių ir žvėrių galvų iškamšos.

Antrajame aukšte buvo biblioteka, muziejus su Tiškevičių giminės daiktais.

Prie rūmų buvo dviejų aukštų namas, skirtas svečiams. Jame niekas negyveno, tik vasara atvažiuodavo Kauno vyskupas.

Iš Paryžiaus atvažiavęs dvaro savininkas gyveno vieno aukšto dideliuose rūmuose. Jei jis būdavo grįžęs, tai ant ilgo stiebo iškeldavo mėlyną – geltoną vėliavą su Tiškevičių herbu (karūna su dvylika spindulių).

Pirmojo pasaulinio karo metu vokiečiai pasiėmė daug dailės kūrinių, kitus išpardavė jų savininkai. Didelė dalis bibliotekos atiteko Kauno universitetui. Po karo rūmuose įsteigta vaikų prieglauda.

Vytautas Gedgaudas

ROMUVOS AŽUOLAS

Seniai seniai buvo viena garsi romuva. Kur ši romuva buvo, niekas tikrai nepamena.

Ten gyveno senas išmintingas krivis. Jį gerbė ne tik šio krašto žmonės, bet ir svetimi, ir klausydavo kaip Dievo vietininko. Jis tvarkydavo romuvoje apeigas, priimdavo aukas dievams ir duodavo žmonėms patarimų. Po pergalės žmonės atnešdavo aukų net trečią dalį grobio.

Toj garbingoj vietoj stovėjo be galo didingas ir drūtas ažuolas plačia viršūne, tokia tankia, jog nei lietus neperlydavo, nei sniegas nepersnigdavo. Daugiausia stebino tai, kad šis medžių tėvas žiemą ir vasarą žaliavo.

Ažuolas buvo toks šventas, jog žmonės, nuskynę lapą ir pridėję sau arba gyvuliams prie kaklo, nuo visokių ligų apsisaugodavo. Jis ilgai dar Ordino laikais stovėjo. Žmonės paslapčiomis jį garbino net krikščionimis tapę.

J. Remeika

* * * * *

Tai gražiai mane augino
Laukas, pieva, kelias, upė.
Tai gražiai už rankos vedė
Vasaros diena ilga.

Tai gražiai lingavo girios,
Uogų ir gegučių pilnos,
Tai gražiai saulutė leidos,
Atilsėlį nešdama.

Tai gražiai skambėjo žodžiai –
Laukas, pieva, kelias, upė.
Tai gražiai iš jų išaugo
Vienas žodis: Lietuva.

Justinas Marcinkevičius

Irena Šerelienė

SIGUTĖ IR DĖDĖ PAULIUS

Pagaliau atvyko ilgai lauktas dėdė Paulius. Jis gyvena Los Angeles mieste. Tą miestą lietuviai mėgsta vadinti „Angelų“ miestu.

Dėdė Paulius buvo mamytės vyresnysis brolis. Kas keleri metai jis apsilankydavo Sigutės šeimoje. Sigutė dėdę Paulių labai mėgo. Jai patikdavo jo pasiklaudyti ir pasižiūrėti į jo apžilusius plaukus ir už akinių pasislėpusias mėlynas akis.

Po vakarienės, Sigutė, niūniuodama: „dėdė Paulius, dėdė Saulius, Paulius – Saulius, Saulius – Paulius...“ nuėjo svetainėn. Ten visi susėdę šnekučiavosi. Močiutė, nugirdusi Sigutės niūniavimą, tarė: „Sigute, užėik rytoj pas mane.“ Sigutė mielai sutiko.

Sekančios dienos popietę Sigutė nubėgo pas močiutę. Močiutė paklausė jos: „Ką tu, Sigute, vakar niūniavai eidama svetainėn?“ „O, šiaip sau...“ – atsakė Sigutė. „Tie du vardai taip gražiai rimuojasi.“ Paskui, pažiūrėjęs į besišypsantį močiutės veidą, paklausė: „Kaip, Močiut, jūs parinkot dėdei Pauliui tokį gražų

vardą?" Močiutė pradėjo pasakot:

— Kai Pauliukas gimė, mudu su tėčiu norėjom duoti jam Sauliaus vardą. Tai gražus, lietuviškas vardas, reiškiantis saulės sūnų. Bet, nebuvo tokio šventojo, tad mums reikėjo ieškoti krikščioniško vardo. Bažnyčioj buvau girdėjusi apie šv. Paulių, tad ir skyrėm sūneliui jo vardą.

— O kas buvo tas šv. Paulius? – užklausė Sigutė.

— O... šv. Paulius kadaise buvo – Saulius... – Saulius, gimęs Mažojoje Azijoje, Tarso mieste apie 5 - 15 m. po Kristaus. Kartą jis iškeliavo Jeruzalėn mokytis žydų religijos. Besimokydamas jis sužinojo apie naują religiją – krikščionybę. Saulius pradėjo jos nekęsti ir, kiek galėjo, persekiojo krikščionis. Gavęs iš vyriausiojo kunigo raštus su įgaliojimais suiminėti krikščionis ir Damaske, Saulius, pilnas neapykantos, susiruošė kelionėn.

— ...Kai prijojo netoli Damasko, staiga jį apšvietė iš dangaus šviesa. Nukritęs žemėn, jis išgirdo balsą: „Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?" Jis klausė: „Kas tu esi, Viešpatie?" Šis atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. Kelkis, eik į miestą, tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti." *Apd 9, 3-6*

Atsikėlęs Saulius nieko nebegalėjo matyti. Draugų nuvestas į Damaską, jis nematė, nieko nevalgė ir negėrė tris dienas. Po trijų dienų Saulių aplankė mokinys Ananijas. Jis uždėjo ant Sauliaus rankas ir tarė: „Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kuris tau apsireiškė kelyje, atsiuntė mane, kad tu vėl regėtum ir taptum pilnas Šventosios Dvasios." *Apd 9, 17*

Saulius praregėjo ir priėmė krikštą. Nuo tada – Paulius pašventė visą savo gyvenimą krikščionybei skleisti, už ją buvo kankinamas ir mirė apie 67-uosius metus.

— Močiut, kokia įdomi istorija!

— Sigute, čia ne legendarinė istorija, bet tikri įvykiai. Šv. Paulius paliko mums daug raštų – laiškų ir pamokymų, kaip krikščioniškai gyventi.

— Ačiū, Močiut! – dėkojo Sigutė apsikabindama ir bučiuodama močiutę. — Aš iš tavęs daugiau išmokstu nei mokykloje.

— Ką čia, Sigute... Jau daug ko ir nebepprisimenu. Tik pasižiūrėjus į kalendorių prisiminiau, kad šv. Pauliaus atsivertimo šventė yra švenčiama sausio mėn. 25-ą dieną.

— Ačiū, ačiū...

Išlinguodama namo, Sigutė vėl niūniavo: „Saulius – Paulius... Saulius – iš Lietuvos, Saulius – iš Tarso, Paulius – iš Damasko, Paulius – dėdė Paulius! – iš Angelų miesto...”

* * * * *

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Gražinai Reškevičienei už 10 dol.

Genovaitei Šetikienei už 10 dol.

Salomėjai Maksvytis už 15 dol.

LIETUVIŲ FONDUI už 2,500 dol.

SAULUTĖ užsakė 22 prenumeratas Lietuvos našlaičiams.

Marijai Eiva Hauser už 10 dol.

SPORTAS

Edvardas Šulaitis

ŽIEMOS SPORTAS – SLIDINĖJIMAS

Žiemos mėnesiai mums atneša ne vien tik šaltį bei kitus nepatogumus, bet ir visą eilę galimybių pramogoms bei žiemos sportui. Žiemą ant sniego ir ledo galima kultivuoti daug sporto šakų, kurios net galbūt yra įdomesnės ir mielesnės už tas, kurios žaidžiamos vasarą ant žolės ar vandens.

Priklausomai nuo klimato zonos, kurioje gyvename, žiemos mėnesiais daug kur turime nemaža sniego bei ledo. Todėl turime galimybių išmėginti savo sugebėjimus slidinėjime, čiuožime, rogučių sporte bei kitur.

Šioje vietoje kiek plačiau pažvelkime į slidinėjimą, kuri yra populiariausia žiemos sporto šaka. Daugumoje žmonės užsiima slidinėjimu savo malonumui, o kiti – koncentruojasi ties varžybiniu slidinėjimu.

Žinoma, kaip ir daugelyje kitų sporto šakų, taip ir šioje, reikia nepaprastai daug darbo ir pastangų. Tik čia gal yra daug sunkiau, nes slidinėti daug kur galima tik trumpą laiką, o, norint pasiekti gerus rezultatus, treneruotis reikia beveik apskritus metus. Todėl dažnai, norint tapti geru slidinėtoju, prireikia vykti

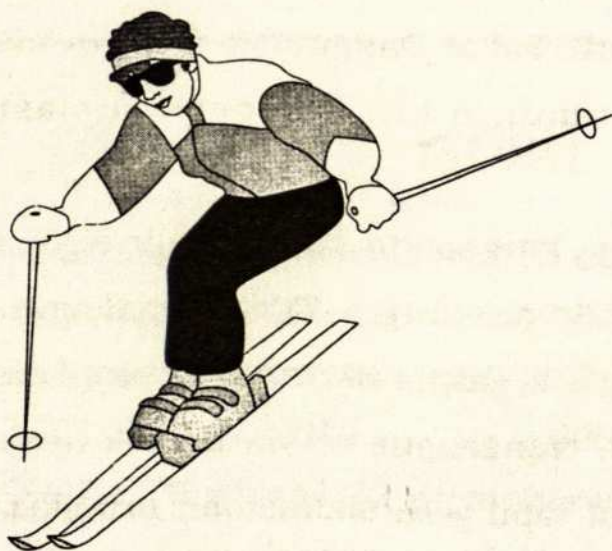
ten, kur yra sniego ir yra galimybė lavintis šioje sporto šakoje.

Slidinėjimas apima lenktynes per laukus, šuolius nuo tramplino; dvikovė (lenktynės ir šuoliai), nusileidimus nuo kalno ir kt.

Lietuvoje varžybinis slidinėjimas pradėtas 1932 metais. 1935-aisiais Kaune įvyko pirmosios slidinėjimo varžybos, o 1937 m. Zarasuose – pirmosios Lietuvos pirmenybės.

Varžybiniame slidinėjime, kadangi Lietuva neturi gerų šiai sporto šakai reikalingų sąlygų (žiemos neilgos ir specialių įrengimų nedaug), mūsų krašto sportininkai tarptautinėje plotmėje ne daug iki šiol pasižymėjo.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, Lietuva savo vardu 1992 ir 1994 metais jau dalyvavo olimpinėse žiemos žaidynėse Albertvilėje ir Lilienhameryje. Jie čia medalių slidinėjime nelaimėjo, tačiau kai kurie pasirodė ne taip jau blogai.

Tačiau iš lietuvių tarpo geriausiai užsirekomendavo Vida Vencienė, kuri 1988 m. olimpinėse žiemos žaidynėse Kalgarije (Kanadoje), tada turėjusi atstovauti Tarybų Sąjungai, slidinėjime laimėjo du

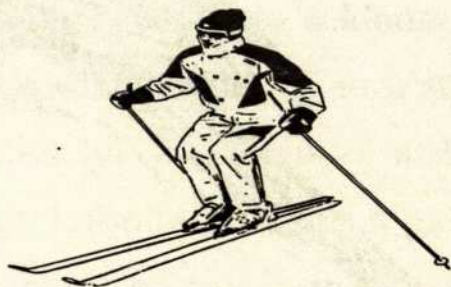
medalius, aukso ir bronzos.

Slidinėjimo varžybas rengia ir Šiaurės Amerikos lietuvių sporto sąjunga bent kartą metuose ir vis skirtingose vietovėse. Šiose varžybose, šalia suaugusiųjų, dalyvauja ir būrys jaunųjų slidininkų. Šių metų vasario mėnesio viduryje tokios varžybos bus pravestos kalnuose nelabai toli nuo Montrealio, Kanadoje.

Tačiau tie, kurie norime ateityje dalyvauti tokiose varžybose, pradėkime nuo pradžių ir susidomėkime slidinėjimu savose vietovėse. Daug kur mes rasime slidinėjimui skirtas trasas. Net ir slidžių ar batų nebūtinai reikia pirkti – visa tai, už palyginus nedidelį mokestį, galima išsinuomuoti vietoje. Tik reikia pasižiūrėti į vietinius laikraščius, kuriuose yra skelbiamos tokios slidinėjimui skirtos vietos. O tada – jau reikia kreiptis į tėvus, kad jie sudarytų sąlygas ten nuvažiuoti. Kartą nuvažiavus, šią sporto šaką taip pamilsite, kad ateityje ten vis norėsite vykti.

O sportas, ypač slidinėjimas ar kitos žiemos sporto šakos, atneša mums daug naudos ne vien tik fizinės, bet ir dvasinės jėgos srityje. Be šių savybių, norint pasiruošti pilnaverčiam gyvenimui, yra sunku apsieiti.

Tad gero slidinėjimo!

RIESTASNAPĖS ČIAUŠKALĖS

Selemonas Paltanavičius

Prieš ketvertą ar penketą šimtų metų europiečiai turėjo kuo stebėtis – iš užjūrių grįžtantys keliautojai be aukso, be turtų pargabendavo ir kitų kraštų gyvūnų. Na ir kraipydavo žmonės galvas, savo akimis netikėdami.

Kaip keistai atrodė beždžionės, didelių dėmėtų kačių – jaguarų, leopardų – kailiai. Dar labiau akį traukė papūgos: ryškiaplunksnės, riestasnapės ir nepamainomos rėksnės. Nežinia kuo iš savo ypatybių jos papirko europiečius, bet šie greitai ėmė papūgas laikyti narveliuose, kartais net iš sidabro nukaldintuose. Tačiau dažniausiai dideles papūgas rišdavo už kojos, ir taip visą ilgą savo amžių jos kankindavosi, linksmindamos žmones. Daugintis nelaisvėje papūgoms nebuvo nė menkiausių sąlygų, to niekas ir nesiekė.

Sėkmingiausiai paplito nelaisvėje ėmusios veistis gerai pažįstamos banguotosios papūgėlės. Apie jas ir papasakosiu, tik šiek tiek vėliau. Pradžioje – apie visą papūgų giminę.

Papūgų būrys, kuriame yra apie 340 pačių įvairiausių rūšių, išsiskiria spalvingumu ir tuo, kad visos jos gyvena tik šilto klimato juostoje. Antai Europoje tegyvena viena papūgų rūšis – Kramerio, bet ir ta pati Ispanijos pietuose, kur visai nešalta. Daug papūgų rūšių Afrikoje, Australijoje ir Pietų Amerikoje. Spalvingiausios – salų papūgos. Ramiojo ir Indijos vandenynų salose jų begalės, dažnai vienos salelės paukščiai savo išvaizda jau skiriasi nuo gretimiosios. Visos papūgos minta sėklomis, ūgliais – augaliniu maistu. Be neapsakomo plunksnų margumo jos skiriasi ir dydžiu – nuo mažutės lyg žvirbliukas kabančios papūgos (tik pagalvokit, ji miega kabodama žemyn galva!) iki metro ilgio araraunos. Didžiosios papūgos savo snapais, ko gero, ir vielą galėtų peržnybti. Reikalui esant medžių kamienuose jos

išgraužia perėti tinkamus uoksus.

Kad įsivaizduotumėte, kokios jos įvairios, patupdėme štai ant šakų. Žiūrėkite ir stebėkitės.

Banguotosios papūgėlės į Angliją pirmąsyk atgabentos 1840 metais. Greitai ši Australijos paukščiuką išmokta veisti, jis paplito po Europą. Ir gerai, nes 1894 metais Australijos vyriausybė uždraudė jas išvežti.

Šiandien tai pats paprasčiausias mūsų narvelių paukščiukas. Laukinė banguotoji papūgėlė žalsva su geltonu „veidu“. Tokių ir jūs turite. Dar yra žydrų, geltonų, baltų bei visokių atspalvių ir margumo papūgėlių. Visos jos linksmos, čiauškančios, mėgsta gyventi didesnėje draugėje. Patinuką nuo patelės atskirsite pagal žydrą vaškinę, esančią apie šnerves virš snapo pamato. Patelių vaškinė rožinė. Jei norite, kad jūsų papūgėlės jaustųsi gerai, narvelis turi būti 50-60 cm ilgio; apie 30 - 40 cm pločio ir maždaug tokio pat aukščio.

Visą laiką gyventi narvelyje joms liūdna, todėl retkarčiais

augintines reikia išleisti paskraidyti kambaryje. Jei laikote porelę, jai būtinas ir inkiliukas, pakabinamas narvelio išorėje. Tai gali būti 8 inčų ilgio ir 5 1/2 inčo pločio dėžutė, angelė į ją – 2 inčų. Ant dugno įberiamo švarių pjuvenų, nes pačios papūgėlės lizdo gūžtos sukti nemoka. Kiaušinėliai balti, jų paprastai būna 4-6, kai kada iki 10! Žinoma, tokią gausią šeimyną užauginti sunku. Yra viena įdomi jų perėjimo savybė: papūgos pradeda perėti, padėjusios pirmąjį kiaušinį. Po 18 dienų perėjimo išsirita vienas plikas papūgiukas, sekančią dieną ar vėliau – antrasis. Kai pirmasis po mėnesio bando skristi, mažiausias jo brolis dar tik plunksneles augina. Ką tik pradėjęs skraidyti papūgiukas jau gali mokytis kalbėti. Tam reikia jį įkurdinti vieną, geriau atskirame nuo visų paukščių kambaryje, ir šnekinti vis tais pačiais skambiais ir trumpais žodžiais.

Tiesa, dar apie maistą. Be parduodamo specialaus papūgų maisto tinka avižos, avižiniai dribsniai, soros, rapsai, kanapės ir pačios įvairiausios sėklos. Nuolat būtini želmenys, švieži lapeliai, o šviežia žilvičio ar liepos šakelė, nuo kurios galima laupyti žievę, suteiks jūsų augintiniams begalę džiaugsmo.

Papūgėlių įsigyti galite turguje, tačiau pirkdami žiūrėkite, kad paukščiukas nebūtų apsnūdęs, murzinas. Geriausia papūgėlių ieškoti pas savo draugus bei rimtus veisėjus.

Suraskite lentelėje šių 15 gyvūnų pavadinimus ir pažymėkite juos.

K	A	Š	E	M	K	A	T	I	N	A	S
S	S	A	R	G	I	T	Ė	I	B	R	I
A	S	I	D	E	I	R	B	S	X	A	R
M	Š	E	U	R	E	E	Y	A	F	G	A
A	K	U	F	V	A	A	U	T	V	A	G
T	H	A	O	T	F	M	K	Ū	Ė	N	U
O	S	V	S	A	E	I	B	I	Ž	O	N
P	N	A	R	Š	A	L	J	L	L	S	A
O	B	I	K	U	P	E	L	Ė	Y	I	R
P	Ž	A	L	L	A	E	Ž	Y	S	S	P
I	Y	Ė	N	O	I	Ž	D	Ž	E	B	U
H	L	A	M	A	A	V	Ė	P	A	L	K

Sudarė dėdė
KARINAS

PELĖS

Kambaryje yra net 11 pelių. Rask jas!

Mokiniai išsiruošė į žygį.

— Ar jaučiat, kaip kvepia miške?

— Jaučiu. Labai gardžiai kvepia sumuštiniai Jonuko kuprinėje.

— Petriuk, kiek yra Dievo įsakymų?

— Dešimt.

— O kas bus, jei vieną sulaužysi?

— Tada liks devyni!

...

— Kiek tau metų?

— Penkeri. O tau?

— Nežinau...

— O mergaitėmis tu jau domiesi?

— Ne...

— Vadinasi, tau dar tik ketveri!

...

Mama, pakeldama parkritusį vaiką:

— Neverk, rytoj nebeskaudės!

Vaikas:

— Tai aš rytoj neverksiu.

— Kur šalčiausia vieta Žemėje?

— Šaldytuve!

Jonukas sako mamytei:

- Musė įkrito į arbatą.
- Nebijok, visos neišgers.

• • •

— Sūnau, tavo rankos labai nešvarios!

— Et! Tu dar nematei mano kojų!

• • •

— Petraitai, dukart du – kiek?

— Aštuoni!

— Kiek?

— Šeši!

— Pagalvok!

— Keturi!

— Tai kodėl iš karto nesakei?

— Tėtis patarė visada sakyti daugiau, kad būtų galima derėtis.

• • •

Į restoraną atšokavo varlė. Strukt! ant kėdės, pasimuistė, išsitiesė, galvą su didžiulėmis akimis iškėlė virš stalo.

— Sriubos! – pareikalavo.

Atnešė jai lėkštę sriubos. Bet varlė kažkuo nepatenkinta kvaksi.

— Ar neskanu? – klausia padavėjas.

— Kodėl sriuba be mūsų?! – pasipučia varlė ir atstumia lėkštę.

PERSPĖJIMAS

— Aš tave paskutinį kartą perspėjau! – pareiškė Simukui muzikos mokytojas. — Jeigu tu nepradėsi geriau elgtis, pasakysiu tėveliams, kad tu turi talentą!

• • •

Kodėl gandras stovi ant vienos kojos?

Jeigu jis ir tą pakeltų, tikrai tēkštųsi į balą!

"Eglutēs" 1997 m. kalendorius

SAUSIS							VASARIS							KOVAS						
Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.
		1	2	3	4	5						1	2						1	2
6	7	8	9	10	11	12	3	4	5	6	7	8	9	3	4	5	6	7	8	9
13	14	15	16	17	18	19	10	11	12	13	14	15	16	10	11	12	13	14	15	16
20	21	22	23	24	25	26	17	18	19	20	21	22	23	17	18	19	20	21	22	23
27	28	29	30	31			24	25	26	27	28			24	25	26	27	28	29	30
														31						

BALANDIS							GEGUŽĖ							BIRŽELIS						
Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.
	1	2	3	4	5	6				1	2	3	4							1
7	8	9	10	11	12	13	5	6	7	8	9	10	11	2	3	4	5	6	7	8
14	15	16	17	18	19	20	12	13	14	15	16	17	18	9	10	11	12	13	14	15
21	22	23	24	25	26	27	19	20	21	22	23	24	25	16	17	18	19	20	21	22
28	29	30					26	27	28	29	30	31		23	24	25	26	27	28	29
														30						

LIEPA							RUGPJŪTIS							RUGSĖJIS						
Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.
	1	2	3	4	5	6					1	2	3							1
7	8	9	10	11	12	13	4	5	6	7	8	9	10	8	9	10	11	12	13	14
14	15	16	17	18	19	20	11	12	13	14	15	16	17	15	16	17	18	19	20	21
21	22	23	24	25	26	27	18	19	20	21	22	23	24	22	23	24	25	26	27	28
28	29	30	31				25	26	27	28	29	30	31	29	30					

SPALIS							LAPKRITIS							GRUODIS						
Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.	Pirm.	Ant.	Treč.	Ket.	Penk.	Šešt.	Sek.
		1	2	3	4	5						1	2							1
6	7	8	9	10	11	12	3	4	5	6	7	8	9	8	9	10	11	12	13	14
13	14	15	16	17	18	19	10	11	12	13	14	15	16	15	16	17	18	19	20	21
20	21	22	23	24	25	26	17	18	19	20	21	22	23	22	23	24	25	26	27	28
27	28	29	30	31			24	25	26	27	28	29	30	29	30	31				